

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, dana 29 jula 2019 godine
Br. ref.:RK 1401/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI111/18

Podnosilac

Dragomir Vlasačević i drugi

**Ocena ustavnosti Odluke Žalbenog Veća Posebne Komore
Vrhovnog suda Kosova, AC-I-17-0519-0001/0003,
od 15. marta 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Dragomira Vlasačevića, Ljiljane Ivić, Slobodanke Savić, Slađane Paunović, Nataše Maksimović, Tihomira Bojkovića, Zlatice Nedeljković, Milorada Đokića, Desanke Nikolić, Slavice Janković (u daljem tekstu: podnosioci zahteva), koje zastupa Žarko Gajić, advokat iz Gračanice.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju ustavnost Presude Žalbenog veća Posebne Komore Vrhovnog suda Kosova, AC-I-17-0519-0001/0003, od 15. marta 2018. godine.
3. Gore navedena odluka je predata zastupniku podnosioca dana 5. aprila 2018. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom se tvrdi da su podnosiocima zahteva povređena prava koja su zagarantovana članom 24 [Jednakost pred Zakonom], članom 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], članom 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava Republike Kosovo a u vezi sa članom 6.1 (Pravo na pravično suđenje) i članom 13 (pravo na delotvoran pravni lek), Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 1 i 7 člana 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, članu 22 [Procesuiranje Podnesaka] i članu 47 [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).
6. Dana 31. maja 2018. godine, Ustavni sud Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud), je usvojio na administrativnoj sednici izmenu-dopunu Poslovnika o radu, koji je objavljen u Službenom Glasniku Republike Kosova dana 21. juna 2018. godine, i stupio je na snagu 15 dana nakon njegovog objavljivanja. Samim tim, tokom razmatranja zahteva sud će se pozivati na pravne odredbe novog poslovnika o radu koji je na snazi.

Postupak pred Sudom

7. Dana 3. avgusta 2018. godine, podnosioci zahteva su podneli zahtev pred Sudom.
8. Dana 16. avgusta 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha.
9. Dana 19. septembra 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i jedna kopija zahteva je prosleđena i Posebnoj komori Vrhovnog suda.
10. Dana 12. marta 2019. godine, Sud je zatražio od Posebne komore Vrhovnog suda da preda kompletan dosije predmeta.
11. Dana 15. marta 2019. godine, Posebna komora vrhovnog suda je predala dosije predmeta, ali je nedostajala Presuda Specijalizovanog veća Posebne komore

Vrhovnog suda, br. SCEL-11-0070-C0001/C15, od 31. marta 2015. godine, zajedno sa žalbama protiv ove presude.

12. Dana 20. marta 2019. godine, Sud je ponovo zatražio od Posebne komore Vrhovnog suda da preda Presudu Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda, br. SCEL-11-0070-C0001/C15, od 31. marta 2015. godine, zajedno sa žalbama protiv ove presude.
13. Dana 22. marta 2019. godine, Posebna komora Vrhovnog suda je predala Presudu Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda, br. SCEL-11-0070-C0001/C15, od 31. marta 2015. godine, zajedno sa žalbama protiv ove presude.
14. Dana 5. aprila 2019. godine, Sud je zatražio od zastupnika podnosioca da preda Sudu sve žalbe koje su podnete protiv Presude Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda, br. SCEL-11-0070-C0001/C15, od 31. marta 2015. godine.
15. Dana 5. aprila 2019. godine, Sud je obavestio Kosovsku Agenciju za Privatizaciju o registraciji zahteva i takođe je zatražio da se predaju sve žalbe koje su podnete protiv Presude Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda, br. SCEL-11-0070-C0001/C15, od 31. marta 2015. godine.
16. Dana 12. aprila 2019. godine, Kosovska Agencija za Privatizaciju je predala dokumente na Sud ali je naglasila da se navedeni dokumenti uopšte ne tiču podnosioca zahteva.
17. Dana 23. aprila 2019. godine, zastupnik podnosioca je podneo dokumente koji su od ranije bili dostupni Sudu.
18. Dana 20. juna 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je predložilo sudu neprihvatljivost zahteva

Pregled činjenica

19. Iz dokumenata koji se nalaze u zahtevu proizilazi da su podnosioci zahteva bili radnici društvenog preduzeća DP „Grmija“ u Prištini.
20. Dana 05 jula 2007 godine, započeo je postupak likvidacije DP „Grmija“. U tom pravcu, u svim pisanim dokumentima koji su poslali radnicima je naglašeno da će se 5. jula 2007. godine smatrati kao poslednji radni dan u DP „Grmija“
21. Dana 20. maja 2008. godine društveno preduzeće DP „Grmija je privatizovano.
22. Dana 15, 16, i 17. decembra 2011 godine objavljen je Konačan spisak radnika koji su ostvarili pravo na učešće u podeli 20 % od dobiti od privatizacije DP „Grmija“. Rok za podnošenje žalbi protiv konačnog spiska u Posebnoj komori Vrhovnog suda je bio određen za 7. januar 2012. godine.
23. Privatizacija je sprovedena na osnovu Uredbe UNMIK-a br. 2003/13, član 10.4 određuje da radnici koji smatraju sebe legitimnim da učestvuju u podeli 20% od

dobiti od privatizacije društvenih preduzeća moraju da podnesu: (i) da su bili registrovani radnici odgovarajućeg društvenog preduzeća u vreme privatizacije; i (ii) da su bili na platnom spisku društvenog preduzeća ne manje od tri (3) godine.

24. Podnosioci zahteva se nisu nalazili na konačnom spisku radnika koji su ostvarili pravo na učešće u podeli 20% od dobiti od privatizacije DP „Grmija“.
25. Neodređenog datuma podnosioci zahteva su podneli žalbe Specijalizovanom veću Posebne Komore na konačan spisak radnika koji su ostvarili pravo na učešće u podeli 20 % od dobiti od privatizacije DP „Grmija“
26. Dana 31. marta 2015. godine, Specijalizovano veće Posebne Komore (Presuda SCEL-11-0070-C0001/C0115) je odbilo kao neosnovane žalbe podnosilaca zahteva da budu uvršteni u konačan spisak radnika sa pravom na 20% dobiti od privatizacije DP-a „Grmija“.
 - (i) Za podnosioca Dragomira Vlasačevića (C-0044/4) Specijalizovano veće Posebne Komore je utvrdilo da on nije podneo niti jedan „osnovni dokaz“ da bi potvrdio radni odnos u DP „Grmija“ bar do 1999. godine;
 - (ii) Za podnositeljku Ljiljanu Ivić, (C-0044/5), Specijalizovano veće Posebne Komore je utvrdilo da nije dokazala da je radila u DP „Grmija“ najmanje tri godine;
 - (iii) Za podnositeljku Slobodanku Savić, (C-0044/7), Specijalizovano veće Posebne Komore je utvrdilo da ne ispunjava uslove predviđene u članu 10.4 UNMIK Uredbe br. 2003/13;
 - (iv) Za podnositeljku Slađanu Paunović, (C-0044/8), Specijalizovano veće Posebne Komore je utvrdilo da je ona od 1996 do 1998. godine radila u DP „Grmija“ ali je 8. decembra 1998. godine zasnovała radni odnos sa jednim drugim preduzećem i ne ispunjava uslove predviđene u članu 10.4 UNMIK Uredbe br. 2003/13;
 - (v) Za podnositeljku Natašu Maksimović, (C-0044/13), Specijalizovano veće Posebne Komore je ocenilo da dokumenti koji su podneti govore o jednog drugoj osobi a ne o podnositeljki zahteva i utvrdilo je da ona nije podnela nikakav dokaz da je bila u radnom odnosu u DP „Grmija“;
 - (vi) Za podnosioca Tihomira Bojkovića, (C-0044/16), Specijalizovano veće Posebne Komore je utvrdilo da nema nikakvih dokaza u vezi sa opštim podacima podnosioca i da on ne ispunjava uslove predviđene u članu 10.4 UNMIK Uredbe br. 2003/13;
 - (vii) Za podnositeljku Zlaticu Nedeljković, (C-0044/17), Specijalizovano veće Posebne Komore je ocenilo da dokumenti koji su podneti govore o jednog drugoj osobi a ne o podnositeljki zahteva i da ona ne ispunjava uslove predviđene u članu 10.4 UNMIK Uredbe br. 2003/13;

- (viii) Za podnosioca Milorada Đokića, (C-0044/32), Specijalizovano veće Posebne Komore je utvrdilo da nema nikakvih dokaza u vezi sa prekidom radnog odnosa i da on ne ispunjava uslove predviđene u članu 10.4 UNMIK Uredbe br. 2003/13;
 - (ix) Za podnositeljku Desanku Nikolić, koja je podnela žalbu u ime njenog pokojnog supruga S.N., (C-0044/68) Specijalizovano veće Posebne Komore je ocenilo da ona/on nije podnela nikakav dokaz u vezi sa radnim odnosom u DP „Grmija“ i da ne ispunjava uslove predviđene u članu 10.4 UNMIK Uredbe br. 2003/13;
 - (x) Za podnositeljku Slavicu Janković, (C-0084), Specijalizovano veće Posebne Komore je utvrdilo da je njena žalba podneta van zakonskog roka.
27. Specijalizovano veće Posebne Komore je u skladu sa članom 10.6 Zakona o Posebnoj Komori dao pravnu pouku podsećajući da se pismena žalba može podneti u roku od dvadeset i jednog (21) dana od dana prijema pisane odluke.
28. Dana 8. aprila 2015. godine, gore navedena presuda je uručena zastupniku za sve podnosiocima zahteva dok je za podnositeljku Slavicu Janković predana 5. maja 2015. godine.
29. Podnosioci zahteva tvrde da su izjavili žalbu Žalbenom veću Posebne Komore i prilažu žalbu od 27 aprila 2015 godine, i prilažu potvrdu prijema žalbe od strane pošte kosova koja glasi na dan 21 april. 2015 godine.
30. Dana 27. jula 2017. godine, Žalbeno veće Posebne Komore (Presuda AC-I-15-0062-A0033) je donelo odluku za sve žalbe koje su podnete u vezi sa gore navedenom presudom Specijalizovanog veća Posebne komore. Žalbeno veće Posebne komore nije uopšte odlučilo u vezi sa podnosiocima zahteva. Pitanje neodlučivanja Žalbenog veća Posebne komore u vezi sa žalbom podnosilaca predstavlja suštinu njihovog zahteva pred Sudom i biće obrađeno u narednim stavovima.
31. Dana 29. avgusta 2017. godine, zastupnik podnosilaca zahteva je podneo žalbu u Žalbeno veće Posebne komore protiv gore navedene presude naglašavajući da je preko pošte u Prištini, dana 21. aprila 2015. godine, u istoj koverti bile dve različite žalbe sa dodatnom dokumentacijom. On je dodao da zbog obima predmeta i najverovatnije zbog neke tehničke greške, žalba za podnosiocima zahteva je ostala nerazmotrena u konačnoj odluci Žalbenog veća AC-I-15-0062-A0033 od 27. jula 2017. godine. Zbog tog razloga, na osnovu tvrdnji zastupnika podnosilaca zahteva, odlučeno je u vezi sa jednom grupom od pet (5) žalilaca dok za drugih jedanaest žalilaca (podnosioci zahteva) Posebna komora uopšte nije odlučila. Kao dokaz, zastupnik podnosilaca zahteva je podneo: (i) presudu Žalbenog veća Posebne komore AC-I-15-0062-A0033 od 27. jula 2017. godine; (ii) kopija uverenja dobijenog od pošte br. 027570 od 21. aprila 2015. godine, izdata u Prištini. Na kraju, zastupnik podnosilaca zahteva je zatražio da se donese jedna meritorna odluka i da se i oni uvrste na spisak radnika koji uživaju pravo na 20 % od privatizacije DP „Grmija“ u Prištini.

32. Dana 15. marta 2018. godine, Žalbeno veće Posebne komore (odluka AC-I-17-0519-0001/0003) je odbacio kao neprihvatljivu žalbu zastupnika podnosioca zahteva. Žalbeno veće Posebne komore je obrazložilo: „... Žalbeno veće je potvrdilo da je osporena presuda poslata zastupniku žalilaca A0001 dana 4. aprila 2015. godine, odnosno 5. oktobra 2015. godine, dok su žalbe podnete u PKVS dana 29. avgusta 2017. godine, i jasno je da su van roka. Stoga, na osnovu člana 10 tačka 6 Zakona o Posebnoj Komori, žalbe žalilaca se odbacuju kao neprihvatljive, a osporena presuda se potvrđuje.

Relevantne pravne odredbe

UNMIK Uredba 2003/13 od 9. maja 2003. godine, o prometi prava korišćenja nepokretne imovine u društvenoj svojini

10.4 Za potrebe ovog člana smatra se da zaposleni ima pravo na isplatu ako je takav zaposleni registrovan kao zaposleno lice pri društvenom preduzeću u vreme privatizacije i ako je ustanovljeno da e bio na platnom spisku preduzeća najmanje tri godine. Ovaj zahtev ne sprečava zaposlene, koji tvrde da bi bili registrovani i zaposleni da nisu bili predmet diskriminacije, da podnese žalbu Posebnoj komori shodno stavu 10.6.

10.6 Na zahtev oštećenog ili oštećenih, žalbu u vezi sa spiskom zaposlenih koji, kako je utvrdila Agencija, imaju pravo na isplatu i u vezi sa raspodelom sredstava sa zaštićenog računa iz stave 10.5, razmatra Posebna komora shodno Članu 4.1 (g) Uredbe 2002/13.

Navodi podnosioca zahteva

33. Podnosioci zahteva tvrde povredu člana 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], člana 24 [Jednakost pred Zakonom], člana 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], i člana 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava Republike Kosovo a u vezi sa članom 6.1 (pravo na pravično suđenje) i članom 13 (pravo na delotvoran pravni lek) i člana 1 Protokola br. 1 (Zaštita imovine) Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: EKLjP).
34. Podnosioci zahteva u suštini navode da: „...u istoj koverti su bile dve različite žalbe sa dodatnom dokumentacijom[...] i zbog obima predmeta i sigurno zbog neke tehničke greške, žalba za podnosioca zahteva je ostala nerazmotrena u konačnoj odluci Žalbenog veća AC-I-15-0062-A0033 od 27. jula 2017. godine.
35. Podnosioci zahteva navode: „Takvo obrazloženje zakonski ne stoji i u suprotnosti je sa razlozima zbog kojih je doneta presuda. Naime, sud je, tokom postupka, prilikom donošenja konačne presude AC-I-15-0062/A0033 od 27.07.2017. godine, u potpunosti zanemario činjenicu da žalba na prvostepenu presudu SCEL-11-0070-C44 od 31.03.2015. godine, je podneta u ostavljenom roku u skladu sa odredbama člana 10 Zakona o Posebnoj Komori, u roku od 21 dana od dana prijema i ovim je osporeno pravo strana koje je zagarantovano članom 24 Ustava Kosova, koji garantuje jednakost pred Zakonom, kao i članom 32 Ustava, koji garantuje pravo na pravno sredstvo koje je jednako pred Zakonom kao i članom 54 Ustava a u vezi sa članom 6.1 kojim se garantuje pravo na pravično suđenje i zakona 13 Evropske Konvencije o Ljudskim

Pravima, kojim se garantuje pravo na efikasno pravno sredstvo, a što u ovom predmetu nije garantovano, uzimajući u obzir da žalba do danas nije razmotrena“.

36. Podnosioci zahteva navode: „Ovlašćeni zastupnik je naveo sudu da nakon tretiranja zahteva za nalaženje i odlučivanje po podnetoj žalbi, sud je kreirao pravnu nesigurnost, uzimajući u obzir da se navedenim odlukama došlo do zaključka da ne postoji uopšte nigde da je žalba podneta i time je došlo do povrede svih Zakonskih, Ustavnih i principa Evropske Konvencije, koji garantuju zaštitu ljudskih prava. Takođe, donošenjem ove odluke, podnosiocima je osporeno i pravo na deo od 20 % od privatizacije, uzimajući u obzir da ovo pravo pada pod koncept imovine a ovlašćeni zastupnik je mišljenja da podnosioci zahteva imaju pravo na isplatu ovog dela, uzimajući u obzir da u slučaju drugih podnosilaca nakon donošenja konačne odluke AC-I-15-0062-A0033 od 27.07.2017. godine, a činjenično stanje u postupku i podnete činjenice su, može se reći, identične, tako da je ovlašćeni zastupnik mišljenja da je došlo do povrede prava na mirno uživanje imovine koje je zagantovano Protokolom 1 Evropske Konvencije u Ljudskim Pravima“.

Prihvatljivost zahteva

37. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i utvrđene Poslovnikom o Radu.
38. Utom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

39. Sud se poziva na član 47 [Individualni zahtevi] Zakona, koji predviđa:

[Individualni Zahtevi]

„1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.“

40. Dalje, Sud takođe ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Zakonom. U tom smislu, Sud se prvo poziva na članove 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku”.

41. Što se tiče ispunjenja ovih zahteva, Sud utvrđuje da su podnosioci zahteva ovlašćene strane, koji osporavaju jedan akt javnih vlasti, odnosno Odluku [AC-I-17-0519-0001/0003] od 15. marta 2018. godine Žalbenog veća Posebne komore, nakon što su iscrpeli sva pravna sredstva određena zakonom. Podnosioci zahteva su takođe pojasnili prava i slobode za koje oni smatraju da su im povređena, u skladu sa uslovima člana 48 Zakona i podneli su zahtev u skladu sa rokovima navedenim u članu 49 Zakona.

42. Izuzev ovoga, Sud razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili kriterijume prihvatljivosti koji su predviđeni pravilu 39 [Kriterijumi Prihvatljivosti] Poslovnika o Radu. Pravilo 39 (2) Poslovnika o Radu određuje kriterijume na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući i kriterijum da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Specifično, pravilo 39 (2) određuje da:

„Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

43. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosioci zahteva tvrde povredu člana 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], člana 24 [Jednakost pred Zakonom], člana 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], i člana 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava a u vezi sa članom 6.1 (pravo na pravično suđenje) i članom 13 (pravo na delotvoran pravni lek) i člana 1 Protokola br. 1 (Zaštita imovine) EKLJP-a.

44. Podnosioci zahteva specifično navode: „...u istoj koverti su bile dve različite žalbe sa dodatnom dokumentacijom [...] i zbog obima predmeta i sigurno zbog neke tehničke greške, žalba za podnosioca zahteva je ostala nerazmotrena u konačnoj odluci Žalbenog veća AC-I-15-0062-A0033 od 27. jula 2017. godine”.

45. Sud primećuje da podnosioci zahteva, u suštini, tvrde da je zbog njihovog voluminoznog predmeta, žalba upućena Žalbenom veću Posebne komore „se mogla negde zagubiti” u spisima predmeta i tako po toj žalbi nije doneta odluka. Podnosilac smatra da je zbog neodlučivanja po žalbi podnosioca došlo do povrede člana 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], u vezi sa članom 13 (pravo na delotvoran pravni lek) EKLJP-a.

46. Dok povrede ostalih članova 24 i 54 Ustava i članova 6.1 i 1 Protokola br. 1EKLJP-a obrazlaže kao posledicu povrede člana 32 [Pravo na Pravno Sredstvo], u vezi sa članom 13 (pravo na delotvoran pravni lek) EKLJP-a. Stoga će se Sud upustiti u ocenu ustavnosti suštinskih navoda podnosioca zahteva.
47. Sud primećuje, u ovom konkretnom slučaju, teret dokazivanja pada na podnosioca zahteva. Iz podnetih dokumenata, podnosioci zahteva nisu uspjeli da dokažu da se ne rešavanje po njihovoj žalbi od strane Žalbenog veća Posebne komore, ukoliko je to postojalo, može nametnuti ovom potonjem.
48. Sud naglašava da je primio i da je izvršio uvid u kompletan dosije od Posebne komore Vrhovnog suda i da u potpunom dosijeu predmeta nije registrovana žalba za koju zastupnik podnosilaca zahteva tvrdi da je podneo protiv Presude Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda, br. SCEL-11-0070-C0001/C15, od 31. marta 2015. godine.
49. Sud, takođe, primećuje da žalbu protiv navedene presude nije registrovana ni pred Kosovskom Agencijom za Privatizaciju koja je bila suprotna strana u sporu i koja prema dokumentaciji koju je podneo zastupnik podnosilaca zahteva je upućena i njima.
50. Dalje, Sud primećuje da postoje nesaglasnosti između navoda zastupnika podnosilaca zahteva i činjeničnog stanja na osnovu dokumenata koji su podneti sa zahtevom KI111/18. Zastupnik podnosilaca zahteva tvrdi da je 21. aprila 2015. godine, podneo žalbu protiv Presude br. SCEL-11-0070-C0001/C15, od 31. marta 2015. godine, a iz predatih dokumenata proizilazi da na žalbi protiv navedene presude stoji datum 27. april. 2015. godine. Dok povratnica koju je podnosilac predao sudu glasi na dana 21 april 2015 godine.
51. Sud utvrđuje da podnosilac zahteva nije dokazao da je žalba koju navodi zastupnik podnosilaca predata u „istoj koverti“ zajedno sa drugom žalbom Posebnoj komori Vrhovnog suda ili da je zbog „obima predmeta“ potonja bila „zbunjena“ i nije uspjela da proceni navedenu žalbu.
52. Sud takođe primećuje da praksa ESLJP-a navodi da zakonitost jednog postupka se ocenjuje na osnovu postupka u celini. (vidi Presuda ESLJP-a od 6. decembra 1988. godine, *Barbera Messegue i Jabardo protiv Španije*, br. 10590/83, stav 68). Samim tim, tokom procene navoda podnosilaca zahteva, Sud će se takođe pridržavati ovog principa. (vidi takođe, predmet Suda KI104/16, podnosilac zahteva *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38; i predmet KI143/16, podnosilac zahteva *Muharrem Blaku i drugi*, odluka o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).
53. U ovom konkretnom predmetu, ocenjujući postupak u celini, Sud primećuje da je Specijalizovano veće Posebne komore (presuda od 31. marta 2015. godine) utvrdilo da podnosioci zahteva nisu ispunili zakonske uslove da bi se smatrali radnicima da pravom na 20 % dobitka od privatizacije DP-a „Grmija“. Stoga, sa jedne strane, pitanje tehničke greške zbog koje se tvrdi da je došlo do ne rešavanja žalbe od strane Žalbenog veća Posebne komore (presuda AC-I-15-0062-A0033, 27. juli 2017. godine) nije dokazano od strane podnosilaca

zahteva, dok je Žalbeno veće Posebne komore utvrdilo da su žalbe podnosioca zahteva neblagovremene, sa druge strane.

54. Štaviše, Sud primećuje da je podnosiocima zahteva omogućeno vođenje postupka na osnovu principa kontradiktornosti; jer su oni mogli tokom svih različitih faza postupka da podnose argumente i dokaze za koje su oni smatrali da su relevantni za njihov slučaj; da je njima pružena mogućnost da osporavaju na efektivan način argumente i dokaze koji su podneti od suprotne strane; kao i da svi argumenti, gledajući objektivno, koji su bili relevantni za rešavanje njihovog slučaja su saslušani i razmatrani na pravilan način od strane sudova; kao i da su činjenični i zakonski razlozi protiv napadnutih odluka detaljno izloženi; i da, u skladu sa okolnostima predmeta, postupci, gledajući u celosti, su bili pravilni. (vidi, između ostalog, predmet Suda br. KI118/17, *Podnosilac zahteva SaniKervan i drugi*, Odluka o neprihvatljivosti, od 16. februara 2018. godine, stav 35; takođe vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Garcia Ruiz protiv Španije*, zahtev br. 30544/96, Presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
55. Sud naglašava da član 31 Ustava, a u vezi sa članom 6 EKLJP-a, ne garantuju nikome povoljan rezultat u sudskom postupku niti određuju da Sud stavi u razmatranje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u jednom građanskom sporu, gde uglavnom jedna od strana gubi, a druga dobija. (*Ibidem*, predmet br. KI118/17; takođe vidi, predmet Suda br. KI142/15, *Podnosilac zahteva Habib Makiqi*, odluka o neprihvatljivosti, od 1. novembra 2016. godine, stav 43).
56. U tom smislu, da bi se izbegli nesporazumi od strane podnosilaca zahteva, mora se imati na umu da "pravda" koja se zahteva članom 31 nije "materijalna" već "proceduralna" pravda. U praktičnom smislu, i u principu, to se izražava u kontradiktornoj proceduri u kojoj se stranke saslušavaju i stavljaju pod iste uslove pred sud. (vidi takođe predmet Suda br. KI42/16, *Podnosilac zahteva Valdet Sutaj*, odluka o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i reference spomenute tu).
57. U tom pravcu, Sud naglašava da nije dužnost suda da se bavi greškama u zakonu za koje se navodi da su počinjene od strane redovnih sudova (zakonitost), izuzev i ukoliko su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sud sam ne može da oceni zakon koji je primenio neki redovan sud da bi doneo neku odluku umesto neke druge odluke. Ukoliko bi bilo drugačije, Sud bi delovao onda kao sud „četvrtog stepena“, a to bi rezultiralo prekoračenjem ograničenja utvrđenih u nadležnosti suda. U istinu, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju odgovarajuća pravila proceduralnog i materijalnog prava. (vidi, predmet *Garcia Ruiz protiv Španije*, zahtev br. 30544/96, Presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28 i vidi takođe predmet KI70/11, *Podnosilac zahteva Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, odluka o neprihvatljivosti, od 16. decembra 2011. godine).
58. Sud dalje primećuje da se podnosioci zahteva ne slažu sa ishodom postupka pred redovnim sudovima. Međutim, nezadovoljstvo podnosioca žalbe rezultatima postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi da pokrene spornu tvrdnju za kršenje prava na pravično i nepristrasno suđenje. (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Mezotur – Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ESLJP,

presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21; i vidi, takođe, predmet KI56/17, podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, odluka o neprihvatljivosti, od 18. decembra 2017. godine, stav 42).

59. Kao rezultat, Sud smatra da podnosioci zahteva nisu podržali svoje navode da su odgovarajuće procedure na neki način bile nezakonite ili arbitrarne kao i da je osporenim odlukama došlo do povreda prava i sloboda koje su zagarantovane Ustavom i EKLJP-om. (vidi, *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, Odluka od 30. juna 2009. godine).
60. Samim tim, zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, i treba se proglasiti neprihvatljivim, kao što je to određeno u članu 113.7 Ustava, članom 48 Zakona i kako se dalje navodi u pravilu 39 (2) Poslovnika o radu.

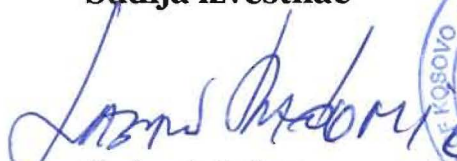
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 47 i 48 Zakona, i u skladu sa pravilom 39 (2) i 59 (2) Poslovnika o radu, dana 20. juna 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi